

kom ind, og det er altsaa meget let forklarligt, at jeg har underordnet min personlige Anskuelse under den hele Opfattelse, som blev gjort gjeldende i Udvalget. Det kan jo derfor heller ikke væsentligt nu interessere Forsamlingen, at jeg videre skulde udvikle min personlige Opfattelse. Jeg har bestemt og klart udtalt, hvad der er Udvalgets Formening, og det er den, som jeg troer at Thinget her kan være vel overbevist om ikke er kommen frem uden en moden Overveelse af Spørgsmaalet fra alle Sider, netop efter Betskaffenheden af de Medlemmer, som Thinget selv har sat ind i dette Udvalg.

Da Ingen mere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved

1) Forslag af Lindberg:

3 Betænkningens 3die Spalte Linie 25 efter „skal betroes“, tilføies: „ligeoverfor et ansvarligt Ministerium.“

for kastedes med 75 mod 9 Stemmer.

2) Sammes Forslag:

3 Betænkningens 3die Spalte Linie 31 følgende: Ordene „saa at navnlig det“ indsættes til „en uforholdsmæssig Styrke“ udgaae, og derimod tilføies: „sammensat efter Forholdet af de enkelte Landsdeles Deeltagelse i Statens byrden.“

for kastedes med 76 mod 4 Stemmer.

Derefter sattes Adressen i sin Heelhed under Forhandling.

Ung: Der som jeg kunde være enig med den høitærede Indenrigsminister i, at denne Adresse kun indeholdt smukke Ord, saa skulde jeg ikke betænke mig længe paa at tiltræde den; thi smukke Ord ere en let og billig Vare, hvoraf det ikke kan skade, at man bruger lidt for meget; men for mig indeholder den positive Tilbud og Tilfagn, som det ærede Thing vil have at indfri, saasnart de Betingelser ere opfyldte, under hvilke de ere givne, og derfor er det vel naturligt, at den Enkelte overvejer nøje, om han ogsaa kan staa ved disse Tilbud, og det maa vistnok tilgives En

og Anden, om han derved har nogen Tvivl, og navnlig beder jeg om Tilgivelse, fordi jeg der ogsaa har en politisk Stilling udenfor denne Sal, ønsker at udtale disse Tvivl. Jeg erkjender subkomment, at efter den hele Maade, hvorpaa Kundgjørelsen af 28de Januar her blev modtagen, efter hvad der siden den Tid er udtalt og efter de Skridt, der herfra ere gjorte, har Forsamlingen ikke en juridisk, men moralisk Forpligtelse til at række villig Haand til et Forsøg paa Kundgjørelsens Udførelse. Jeg erkjender fremdeles, at der er en Nødvendighed for at komme ud af den nuværende Tilstand, for engang at faae at vide, om vi have en Forsatning, hvad det er for en, hvor langt eller hvor kort den naaer, for at komme ud af den Forvirring, hvor den ene siger, „at Grundloven bestaaer i uindskrænket Omraade og ukrænket Gyldighed“, medens den Anden siger, „at den hviler“, og den Tredie, „at der kun er Resten tilbage af den“ og den Fjerde endelig kalder den „en revolutionair Institution“. Men ligesom denne Nødvendighed ikke forekommer mig at kunne gaae videre, end at vi dog ikke, forat komme ud af den nuværende Tilstand, skulle springe, som man siger, fra Dynen i Galmen, eller ind i en Tilstand, som endnu er værre, nemlig i den rene Absolutisme, saaledes forekommer Forpligtelsen mig heller ikke at gaae videre, end at der maa være en Sandsynlighed for, at det Forsøg, hvortil Thinget skulde række Haand, vil kunne lykkes og blive til Danmarks Bedste.

Den ærede Ordfører sagde forleden Dag, da denne Sag var til 1ste Behandling, „at naar man ansaae et constitutionelt Grundlag for Fællesforfatningen for umuligt, saa var Fællesforfatningen selv en Umulighed“, og jeg nægter ikke, at jeg var et af de Medlemmer, som gav mit lydelige Bisald tilkjende ved disse Ord, men det Spørgsmaal forekommer mig dog ikke afgjørende at være besvaret, om Fællesforfatningen overhovedet, selv paa et constitutionelt Grundlag, er en Sandsynlighed? Det forekommer mig virkelig ikke lidet tvivlsomt, om et sandt constitutionelt Statsliv kan udfolde sig i et Rige, der ikke blot indbefatter to Nationaliteter, af